

Saga familiei Courtney

Festinul leilor
Sunetul tunetului
Sanctuarul
Tărmul în flăcări
Puterea sabiei
Furia
Vulpea aurie
Vremea morții

WILBUR SMITH

**PĂSĂRI
DE PRADĂ**

editura rao

Băiatul se prinse de marginea ghiordelului din pânză în care stătea pe vine, la opt-sprezece metri deasupra punții, în timp ce vasul înainta. Catargul se înclina puternic în timp ce își croia drum prin vânt. Vasul era o caravelă numită *Lady Edwina*, după mama pe care băiatul abia și-o mai amintea.

Mult mai jos, în întunericul de dinaintea zorilor, auzi marile culevrine din bronz lovindu-se de afeturi și luptându-se cu puternica lor strânsoare. Coca vibra și rezona la un impuls diferit când vasul se roți și se avântă înapoi, spre vest. Având acum vântul din sud-est la pupa, se transformase, era mai ușor și mai mlădios, chiar și cu pânzele coborâte și cu un metru de apă în santine.

Toate acestea îi erau foarte cunoscute lui Hal Courtney. Așa întâmpinase din vârful catargului ultimele șaizeci și cinci de răsărituri. Ochii săi tineri, cei mai ageri de pe vas, fuseseră postați acolo spre a prinde prima întrețărire în larg, la începutul noii zile.

Chiar și frigul îi era cunoscut. Își trase peste urechi căciula groasă din lână de Monmouth. Vântul îi trecea prin vesta din piele, dar era deprins cu mica potrivnicie. Nu băgă de seamă și își mijii ochii în întuneric.

— Azi vor veni olandezii, spuse cu voce tare și simți fiorul de emoție și teamă sub coaste.

Mult deasupra sa, splendoarea stelelor începu să se stingă și să dispară, iar cerul se umplu cu promisiunea de mărgăritar a noii zile. Acum, mult dedesubt, putea distinge chipurile de pe punte. Îl recunoștea pe Ned Tyler, cărmaciul, aplecat deasupra timonei, ținând vasul drept;

iar tatăl său se uita pe busolă, pentru a citi noul curs, cu lanterna iluminându-i trăsăturile uscate și întunecate, în timp ce buclele lungi i se încâlceau, biciuind vântul.

Cu un început de vinovăție, Hal scrută întunericul; nu ar fi trebuit să privească în jos, pe punte, în aceste minute vitale în care inamicul ar fi putut oricând să se apropie pe furiș, la adăpostul noptii.

Deja era destulă lumină ca să vadă cum suprafața apei se lovea de vas. Avea strălucirea dură și fluorescentă a cărbunelui proaspăt tăiat. Cunoștea deja foarte bine această apă sudică; această întindere mare a oceanului care curgea la nesfârșit în josul coastei estice a Africii, albastră, caldă și plină de viață. Sub îndrumarea tatălui său, o studiase până îi învățase culoarea, gustul și felul în care curgea, fiecare curent și val.

Într-o bună zi, avea și el să se bucure de titlul de Cavaler Nautonier al Templului Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal. Avea să fie, asemenea tatălui său, Navigator al Ordinului. Tatăl său era la fel de hotărât ca Hal ca acest lucru să se întâmple și, la vîrsta de 17 ani, scopul său nu mai era doar un vis.

Acest curent era calea pe care olandezii trebuiau să navigheze spre apus, pentru a ajunge pe coasta misterică care încă stătea ascunsă în noapte. Era poarta prin care trebuiau să treacă toți cei care voiau să ocolească acel cap sălbatic care separa Oceanul Indian de Atlanticul de Sud.

Acesta era motivul pentru care Sir Francis Courtney, tatăl lui Hal, Navigatorul, alesese această poziție, la treizeci și patru de grade și douăzeci și cinci de minute latitudine sudică, în care să-i aștepte. Zăboviseră deja de șaizeci și cinci de zile groaznice, navigând monoton înainte și înapoi, dar azi olandezii ar fi putut veni, iar Hal privea în lumina zilei, cu gura întredeschisă și cu ochii verzi mijîti.

La o ancablură¹ în fața babordului văzu niște aripi aflate la o înălțime suficientă de mare spre a prinde primele raze de soare, un stol lung de gâște de mare care veneau dinspre uscat, cu piepturile înzăpezite și capete colorate negru cu galben. Privi cum păsărea din frunte coborî și se întoarse, întrerupând modelul, după care își răsuci capul pentru a coborî spre apele întunecate. Văzu tulburarea de dedesubt, licărul solzilor și cloicotul suprafeței când un banc de pești ieși la lumină. Privi gâsca strângându-și aripile și plonjând în jos, iar fiecare pasare din urma sa începu să coboare în același punct din aer, spre a lovi apa întunecată într-o explozie de spumă dantelată.

În curând, suprafața apei era plină de albul păsărilor care plonjau și de zvârcolitul hamsiilor argintii cu care se îndopau. Hal își întoarse privirea și privi spre orizontul deschis.

Inima îi tresări când întrezări o navă, un vas înalt cu greement pătrat, la doar o leghe spre est. Își umplu plămâni și deschise gura spre a întâmpina duneta înainte de a o recunoaște. Era *Gull of Moray*, o fregată, nu un vas al Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Se deplasa departe de cursul normal, ceea ce îl păcăli pe Hal.

Gull of Moray era celălalt vas important al escadrei de atac. Buzzard², căpitanul său, trebuia să fie ascuns undeva, sub partea estică. Hal se aplecă peste marginea cuibului din pânză și privi în jos, pe punte. Tatăl său privea în sus spre el, cu mânile în solduri.

Hal strigă spre dunetă, ca să le spună ce văzuse.

– Coca lui *Gull* e pe direcția vântului!

Tatăl său se grăbi să se uite spre est. Sir Francis reperă forma vasului lui Buzzard, neagră, pe fundalul cerului

¹ Unitate de lungime egală cu 185 m în Anglia, 219 m în SUA (n.tr.)

² Uliu șorecar

întunecat și ridică la ochi tubul subțire din alamă al ocheanului. Hal îi simțea furia din poziția umerilor și din felul brutal în care închise instrumentul și își răsuci chica de păr negru. Până să se termine ziua, cei doi comandanți aveau să schimbe cuvinte de pomină. Hal rânji pentru el. Cu voința de fier și limba ascuțită, cu pumnii și lama sa, Sir Francis insufla groază celor asupra cărora și le abătea – chiar și frații săi, cavaleri ai Ordinului, îl priveau cu respect. Hal era recunoscător că azi firea tatălui său nu avea să se abată asupra sa.

Privi dincolo de *Gull of Moray*, măturând orizontul care se lărgea rapid, odată cu venirea zilei. Hal nu avea nevoie de ocean spre a-și ajuta ochii tineri și luminoși – oricum, la bord era un singur astfel de instrument scump. Deslușî pânzele celorlalți exact acolo unde ar fi trebuit să fie, niște pete mici vagi, pe fundalul mării întunecate. Cele două pinase rămase în formăție, ca mărgelele pe un șirag, erau dispuse la cincisprezece leghe de fiecare parte a lui *Lady Edwina*, parte a largii plase aruncate de tatăl său pentru a-i prinde pe olandezi.

Pinasele erau vase deschise, cu o duzină de oameni bine înarmați, înghesuți pe fiecare din ele. Când nu era nevoie de ele, puteau fi strânse și arimate la bordul lui *Lady Edwina*. Sir Francis le schimba periodic echipajele, căci nici bărbații duri din vest, nici galezii și nici chiar mai durii foști sclavi care formau majoritatea echipajului său nu puteau să îndure pentru mult timp condițiile la bordul micilor vase și să fie și în stare să lupte.

În sfârșit, lumina deplină a zilei se revârsă când soarele ieși din estul oceanului. Hal privi în jos, la calea strălucitoare pe care o crea la suprafața apei. Se posomorî văzând că în ocean nu se zărea nicio altă pânză. La fel ca în cele șaizeci și cinci de răsărituri de dinainte, nu era nici urmă de olandez.

Apoi, privi spre nord, către bucata de țarm care se ghemuia la orizont, ca un mare sfinx din piatră, întunecat

și enigmatic. Era Capul Agulhas, cel mai sudic punct al continentului african.

„Africa!“ Sunetul numelui misterios pe buzele sale îi încrețea pielea pe brațe și făcea să i se ridice pe ceafă parul des și întunecat.

„Africa!“ Tărâmul neexplorat, cu dragoni și alte creațuri îngrozitoare, care mâncau carne de om, și al sălbaticilor cu pielea închisă la culoare, care mâncau și ei carne de om și purtau oasele victimelor ca podoabe.

„Africa!“ Tărâmul aurului, al fildeșului, al sclavilor și al altor comori, toate așteptând ca un bărbat suficient de curajos să le descopere și, poate, să piară în încercarea sa. Hal se simți intimidat, dar și fascinat de sunet și de promisiunea acelui nume, de pericolul și de provocările sale.

Petrecuse multe ore deasupra hărților în cabina tatălui său, când ar fi trebuit să învețe pe din afară tabelele cu corpuri creștini sau să conjughe verbele în latină. Cercețase marile spații interioare, pline cu desene reprezentând elefanți, lei și monștri, descoperise contururile Munților Lunii și pe cele ale lacurilor și ale marilor râuri, în nobilatate încrezător cu nume precum Khoikhoi și Camdeboo, Sofala și Regatul Părintelui Ioan. Dar Hal știa de la tatăl său că niciun om civilizat nu călătorise vreodată în acel interior uluitor și se întreba, la fel cum o mai făcuse de multe ori, cum ar fi să fie primul care să se aventureze acolo. Era uluit mai ales de Părintele Ioan. Acest conducător legendar al unui imperiu creștin mare și puternic în adâncurile continentului african existase de sute de ani în mitologia europeană. Hal se întreba dacă fusese un bărbat sau o dinastie de împărați.

Reveria lui Hal fu întreruptă de ordine strigate dinspre pupa, atenuate de vânt, și de mișcarea vasului care își schimba cursul. Privind în jos, văzu că tatăl său voia să intercepteze *Gull of Moray*. Având desfăcute doar pânzele de sus, cu restul coborâte, cele două vase se

îndreptau unul spre altul, ambele înaintând spre vest, către Capul Bunei Speranțe și Atlantic. Se mișcau cu greutate și stătuseră de prea mult timp în aceste ape sudice calde, iar lemnul lor fusese infestat de viermi de Toredo. Niciun vas nu putea rezista mult timp aici. Îngrozitorii viermi ai vapoarelor crescere groși cât un deget de om și lungi cât un braț și se apropiau atât de mult unii de alții în scânduri, de parcă ar fi format un stup. Chiar și de la locul său din vârful catargului, Hal putea auzi pompele acționând în ambele vase, spre a coborî santinele. Sunetul nu înceta niciodată: era ca bătaia unei inimi care ține vasul deasupra apei. Era încă un motiv pentru care trebuiau să-i găsească pe olandezii: aveau nevoie să schimbe vasele. *Lady Edwina* era mâncată chiar sub picioarele lor.

Când cele două vase se apropiară la o distanță destul de mică pentru ca oamenii să se poată auzi, echipajele intrără în gremium și se alinieră pe parapete, spre a striga măscări.

Numărul de oameni care încăpeau pe vas nu înceta să-l uimească pe Hal, când îi vedea reuniți în felul acesta. *Lady Edwina* era o navă cu o capacitate de o sută șaptezeci de tone, cu o lungime totală de puțin peste șaptezeci de picioare, dar transporta un echipaj de o sută treizeci de oameni, cu tot cu cei care manevrau acum pinasele. *Gull* nu era cu mult mai mare, dar avea la bord doar jumătate din acest număr de oameni.

Avea să fie nevoie de fiecare dintre acei luptători ca să poată învinge unul dintre galioanele uriașe ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Sir Francis adunase informații din toate colțurile oceanului sudic, de la alți cavaleri ai Ordinului, și știa că pe mare se aflau încă măcar cinci astfel de nave mari. Până acum, în acest sezon, douăzeci și unu dintre galioanele companiei trecuseră prin pasaj și se opriseră la mica stație de aprovizionare de sub înaltul Tafelberg, cum îl numeau

olandezii, sau Muntele Table, în partea sudică a continentului, înainte de a se întoarce spre nord și a urca pe Atlantic, până la Amsterdam.

Cele cinci vase întărziate, care încă se aflau în Oceanul Indian, erau nevoie să dea ocol Capului, înainte ca alizeele de sud-est să scadă, iar vântul să bată către nord-vest. Aceasta avea să se întâpte în curând.

Când *Gull of Moray* nu naviga în *guerre de course*, care este un eufemism pentru piraterie, Angus Cochran, conte de Cumbrae, câștiga bani din negoțul cu sclavi, în piețele din Zanzibar. Odată încătușați de inelele de pe punte, nu puteau fi eliberați până ce nava nu ancora, la capătul călătoriei sale, în porturile Orientului. Astă însemna că și bietele ființe care mureau în timpul îngrozitorului traseu tropical din Oceanul Indian stăteau să putrezească lângă cei vii, în spațiile închise de pe punte. Miasmele cadavrelor în curs de descompunere, amestecate cu mirosurile excrementelor celor vii, dădeau navelor de sclavi o duhoare specifică, după care puteau fi recunoscute de la mare distanță. Oricât ar fi fost frecată, chiar și cu cea mai puternică leșie, o navă pentru sclavi nu putea scăpa niciodată de miroslul caracteristic.

În timp ce *Gull* înainta contra vântului, echipajul de pe *Lady Edwina* urla cu un dezgust exagerat.

– Pentru Dumnezeu, pute ca o grămadă de bălegar!

– V-ați șters la cur, viermi împuțăti? Vă mirosim de aici, strigă unul către micuța fregată.

Cuvintele venite ca răspuns dinspre *Gull* îl făcă să rânească. Desigur, intestinele umane nu mai aveau niciun secret pentru el, dar nu înțelegea prea multe din restul, căci nu văzuse niciodată acele părți femeiești la care marinarii de pe ambele vase faceau referire cu multe detalii grafice și nici nu știa în ce scopuri puteau fi folosite, dar imaginația îi era stârnită când auzea cum erau descrise. Amuzamentul îi creștea și mai mult imaginându-și furia tatălui său când le auzea.

Sir Francis era un om evlavios, care credea că rezultatele războiului puteau fi influențate de comportamentul cu frică de Dumnezeu al fiecărui om de la bord.

Interzicea jocurile de noroc, blasfemia și consumul de băuturi tari. Conducea rugăciuni de două ori pe zi și își îndemna semenii la un comportament blând și demn când intrau în port, deși Hal știa că sfaturile sale erau rareori următe. Acum, Sir Francis se încruntă sumbru ascultându-și oamenii cum schimbau insulte cu cei ai lui Buzzard, dar, cum nu putea aduna jumătate din echipaj să-și exprime dezaprobarea, își ținu gura până când ajunse într-un loc de unde se putea face auzit cu ușurință de pe fregată.

Între timp, își trimisese servitorul la cabină, să-i aducă pelerina. Ceea ce avea să-i spună lui Buzzard era oficial și trebuia să poarte însemnele funcției. Când bărbatul se întoarse, Sir Francis își trecu peste umeri superba pelerină din catifea, înainte să-și ducă portavocea la buze.

– Bună dimineață, milord!

Buzzard veni spre balustradă și ridică o mână, în semn de salut. Peste haine, purta jumătate de armură care strălucea în lumina proaspătă a dimineții, dar capul său era descoperit, cu părul și barba roșcate adunate la un loc, ca o căpiță de fân, buclele dansându-i în vânt ca și când capul i-ar fi luat foc.

– Isus te iubește, Franky! îi strigă înapoi, vocea sa puternică învingând cu ușurință vântul.

– Poziția ta e pe flancul estic. Vântul și furia îl făceau pe Sir Francis să fie concis. De ce ai părăsit-o?

Buzzard își deschise brațele, într-un gest expresiv prin care se scuza.

– Mai am puțină apă și mi-am pierdut răbdarea. Șaizeci de zile sunt de ajuns pentru mine și pentru oamenii mei curajoși. Se pot duce sclavi și aur de-a lungul coastei Sofala.

Avea accent scoțian.

– Ordinele tale nu-ți permit să ataci vase portugheze.

– Olandeze, portugheze sau spaniole! strigă Cumbræ înapoi. Aurul lor strălucește la fel de frumos. Știi bine că, dincolo de Linie, nu există pace.

– Bine ți se zice Buzzard, răcni enervat Sir Francis, căci ai același apetit ca pasărea aia de pradă.

Dar ce spuseste Cumbræ era adevărat. Nu exista pace dincolo de Linie.

Cu un secol și jumătate în urmă, prin bulă papală *Inter Caetera* din 25 septembrie 1493, papa Alexandru al VI-lea trăsese Linia de Demarcație de-a lungul Atlanticului, de la nord la sud, spre a împărți lumea între Portugalia și Spania. Ce nădejde era ca națiunile creștine excluse, invidioase și pline de resentimente, să respecte această hotărâre? Spontan, altă doctrină luă naștere: „Nicio pace dincolo de Linie!“ Deveni lozinca fiecărui pirat și corsar. Iar înțelesul său se lărgi în mintea lor, cuprinzând toate regiunile necunoscute ale oceanelor.

În apele continentului nordic, actele de piraterie, jaf și crimă – al căror săptăna ar fi fost înainte vânat de flotele reunite ale Europei creștine și spânzurat de propria vergă – erau acum trecute cu vederea și chiar aplaudate, dacă erau comise dincolo de Linie. Fiecare monarh participant la luptă semnase scrisori cu pecete, care îi transformaseră pe loc pe comercianți în pirați, cu vase de război, și îi trimisese să jefuiască în oceanele proaspăt descoperite ale globului care se tot mărea.

Însăși scrisoarea lui Sir Francis fusese semnată de Edward Hyde, conte de Clarendon, ministrul de justiție al Angliei, în numele Maiestății Sale regele Carol al II-lea. Îl mandata să atace vasele Republicii Olandeze, cu care Anglia era în război.

– Când îți părăsești locul, renunți la dreptul de a mai cere o parte din orice căștig, strigă Sir Francis peste fâșia